HVAD VI VIL

ORGAN

for

Kvindesagen: Kvindens Ligeberettigelse med Manden.

Fredssagen: Krigs Forebyggelse ved Voldgift.

Arbejdersagen: Lige Ret og Adgang for alle til Samfundets Goder.

Udgivet af Kvindelig Fremskridtsforening.

Nr. 7. Udgaar den 1. og 15. i hver Maaned. Abonnement 60 Øre pr. Kvartal foruden Postpenge.

Kjøbenhavn, den 15. Oktober 1888.

I. Aargang. Annoncer pr. Petitlinie eller dens Plads 10 Øre.

Slaveliv.

Af

S. N. Mouritsen.

Det er nu allerede en gammel Historie, at Negerslaveriet og Slavehandelen er forbudt af Evropæerne og for evigt brændemærket som Røveri, og der arbejdes stærkt paa at faa Slavehandelen i selve Afrika fuldstændig standset. Dette er naturligvis noget, som alle Menneskevenner yder deres stærkeste Bifald og lovpriser i høje Toner. Men mærkeligt er det, at det i en Tid som vor, da alle er »Menneskevenner«, er saa uhyre vanskeligt at faa »Menneskevenners« Øjne aabnede for Slaveriet og Slavehandelen i deres eget Samfund. De samme »Menneskelighedens veltalende Advokater«, der har Falkesyn for Tilstandene i Irland og Amerika eller Rusland, er som oftest stokblinde i deres nærmeste Synskreds og værge sig af al Magt mod at blive seende; ellers maatte de se, at Kvinden i vort Samfund er en Handelsvare saa god, som Negeren var det i gamle Dage, og lever i et Slaveri, der er langt mere nedværdigende, end Negerens nogen Tid har været. Jeg siger langt mere nedværdigende, thi medens Negeren kun bliver Slave mod sin Vilje, som en Følge af Røveri, bliver Kvinden hos os Slave dels godvillig og dels som Følge af en lavet Nødvendighed. Hos os opdrages Kvinden jo kun med ét Maal for Øje, at vinde en Forsørger, og hendes vigtigste Gerning bliver derfor at behage Manden. Hun lærer ikke at forsørge sig selv, langt mindre andre, og ser sig derfor før eller siden i den Nødvendighed at maatte sælge sig til en Forsørger, gifte sig, som man kalder det. Saa kan det gaa forskelligt; hun kan blive indlemmet i et Dukkehjem, som en Nipsgenstand, der kun er til for Mandens Fornøjelse i ledige Timer, eller det kan gaa anderledes, men enten det gaar saa eller saa, ét er vist, nemlig, at hun er Slave fra det Øjeblik af, hun er bleven gift; Manden ejer hende, som han ejer sine Husdyr, saa var jeg Darwinist, vilde jeg sikkert sige: Konen er (under de nuværende Forhold) Mandens Husdyr; hun kan blot ikke sælges. Hun har solgt sig selv til dette Slaveri, og hun staar dog paa et langt højere Dannelsestrin end Negeren; Negeren vil før dø af Sult end sælge sig selv. — Der er en anden Art Slaveri, som mangen ugift Kvinde *drives* i af Nøden, Junkerne og Politiets Sporhunde: den lovbeskyttede Usædelighed, der er en Skamplet, som vi ikke hurtig nok kan vaske af os.

Mange Kvinder føle det uretfærdige og nedværdigende i deres Stilling og arbejde for en Forandring. Vi vil ikke længer forsørges i Ægteskabets Forsørgelsesanstalt, sige de, men vil forsørge os selv ved vort eget Arbejde og kræve derfor Ret til at arbejde i samme Udstrækning som Manden; vi kræve tillige Arbejdet lønnet efter dets Værd uden Hensyn til, om Arbejderen er Kvinde eller Mand. De forlange altsaa Ligeberettigelse med den mandlige Arbejder i det Kapløb, som den fri Konkurrence har skabt. Deri gør de vel, thi det er Kvindens saa vel som Mandens Ret og *Pligt* at leve af eget Arbejde, men det gaar ikke an at begrænse Kravet dertil og saa til kommunal Valgret og Valgbarhed, der hænger nøje sammen med Retten og Pligten til at forsørge sig selv. Mange af Kvindesagens moderate Tilhængere er betænkelige ved at gaa videre. Ja, selv en saa ivrig Forkæmper for Kvindesagen som Frk. *Anna Bruun* har stillet